

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Jacqueline Wilson
Cliffhanger

Text copyright © Jacqueline Wilson, 1995.

Прво издање Corgi Yearling 1995.

Роман *Cliffhanger* настао је као сценарио за дводелну ТВ серију за школски програм на телевизији Channel 4 – *Talk, Write and Read*. ТВ серију *Cliffhanger* је продуцирала Central Television за Channel 4 Schools, и премијерно је емитована у јануару 1995. године.

© Za srpski jezik Odiseja 2017

www.jacquelinewilson.co.uk

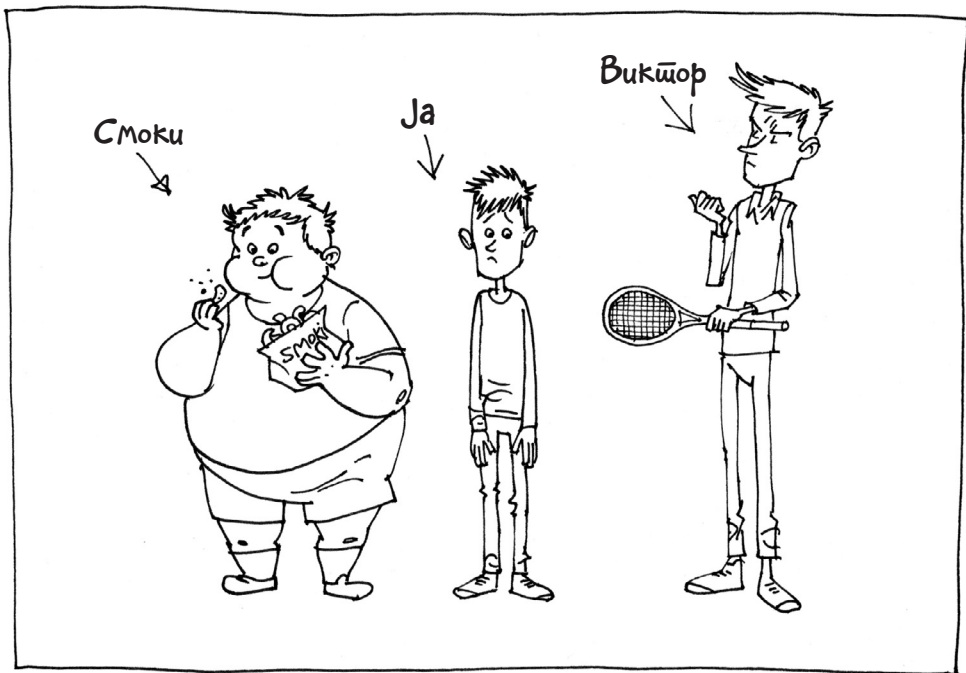
Џеклин Вилсон

Мрзим авантуре!

С енглеског превела
Марија Вукосављевић

Илустровао
Тихомир Челановић

Одисеја
Београд, 2017.

Драти мама и шаша,
Ево ме у лешњем камџу
Аванџуријада, Па,
То знаше, Ви сѣ ме
довели овде, Овде сам
само пола саша, Уошше
ми није лепо за сад,
ни малчице, Ни шрунку.

Воли вас Лаза

XXXXXXXXX за маму
X за шашу

Господин и Госпођа
Петронијевић
Дугина улица 10,
18000 Ниш
Србија

Прво поглавље

Знао сам да ће ми бити одвратно овде. Сто пута сам рекао тати. Али није хтео да ме саслуша. Никад ме не слуша.

„Свиђа ми се овај Дечји летњи спортски камп *Аваншурџага*”, рекао је тата показујући оглас у новинама. „Делује феноменално: спуштање конопцем низ стене, вожња кануа, стреличарство, вожња бицикла...”

„Мени делује помало опасно”, рекла је мама.

Ја нисам рекао ништа. Само сам буљио у телевизор.

„Шта ти мислиш о томе, Лазаре?” – питао ме је тата. „Шта кажеш на летовање у дечјем кампу, је ли?”

„Ниси ваљда озбиљан! Лаза је превише мали за то”, рекла је мама.

Ја и даље ништа нисам говорио. Наставио сам да гледам те-ве. Али је испод мајице почело да ми лупа срце.

„Забога, има девет година!” – рекао је тата.

„Јесте, али је мали за своје године”, рекла је мама.

Ја и даље ништа нисам говорио. Наставио сам да гледам те-ве. Из све снаге сам буљио у екран и жалио што не могу да некако уђем у телевизор.

„Лазо?” – позвао ме је тата.

Нисам се довољно брзо осврнуо.

„Лазаре! Престани да буљиш у телевизор!” – дрекнуо је тата.

Скочио сам као опарен.

„Немој тако да вичеш на њега”, рекла је мама.

„Не вичем”, викнуо је тата. Удахнуо је дубоко. Искезио је усне у широк осмех.

„А, сад, Лазо, значи, ти би волео да идеш у летњи спортски камп и да доживиш разне авантуре, је л' тако?“

„Он не подноси такве ствари“, рекла је мама.

„Пусти га да сам одговори“, рекао је тата. Шчепао ме је за рамена.

„Ја... тата... ја, у ствари, не волим баш много авантуре“, рекао сам.

Тата се и даље смешкао, али мислим да је потајно пожелео да ме продрмуса за рамена.

„Добро, Лазо, а шта волиш?“ – питао је тата.

„Да гледам те-ве“, рекао сам.

Тата је фркнуо.

„И да црташ, и да читаш, и да слажеш слагалице“, рекла је мама. „И најбољи је ђак у школи, из свих пред-

мета. Осим из физичког. Знаш да му спорт уопште не иде.”

„Само зато што неће ни да покуша”, рекао је тата. „Ја сам у његовим годинама био капитен фудбалског и одбојкашког тима.”

Тата је покушавао да ме научи да играм фудбал. Тата је покушавао да ме научи одбојку.

Покушавао је, трудио се. И ја сам се трудио. Али није упалило.

„Није Лаза крив што нема дара за спорт”, рекла је мама и одвукла ме од тате.

Загрлила ме је.

„То је зато што си га претворила у мамину мазу”, рекао је тата. „Мислим да би за њега најбоља ствар на свету била да оде у тај летњи камп.”

Није хтео ни да чује маму. Није хтео ни мене да чује. Резервисао ми је летовање у Дечјем спортском кампу *Аваншуријага*.

„Одушевићеш се кад стигнеш тамо”, рекао ми је тата. Неколико пута. Безброј пута.

Купио ми је нове фармерке, и мајице, и патике, и круту војничку јакну да бих деловао опасно.

Мама ми је купила специјални заштитни шлем и рекла ми да га уопште не скидам, да бих био безбедан.

Нисам се осећао опасно. Нисам се осећао безбедно.

Док нас је тата возио ка *Авантуријади*, из све снаге сам грлио Меду Чеду. Тата је рекао да не би требало да носим плишаног меду у камп, да ми се друга деца не би смејала. Мама је рекла да нећу моћи да заспим без свог меде. Ја нисам рекао ништа. Само сам још јаче загрлио Меду Чеду и удисао његов слаткасти прашњави мирис.

Тата је погледао у ретро-визор и видео шта радим.

„Лазаре!” – викнуо је и окренуо се на-
мрштен. „Ма дај, намерно то радиш. Да
си одмах оставио тог глупог медведа! Још
само фали да почнеш да сисаш палац.”

Гледао је у мене, а не у пут. Изненада
нас је претекла нека стара кртија, а
тата је опсовао.

„Идиоти!” – дрекнуо је тата и почео да
удара по сирени.

Нека девојчица се на-
гнула кроз прозор и ругала
му се.

„Спораћи!” – довикнула
му је и сложила смешну
фацу.

„Надам се да ова девој-
чица не иде у исти летњи
камп”, рекла је мама.

И ја сам се надао да она не иде у
летњи камп. И прижељкивао да *ни ја* не
идем тамо.

„Лазо, види! Мислим да је ово камп”,
рекао је тата узбуђено.

Нисам погледао. Чврсто сам затворио очи. Понадао сам се да бих могао, ако само довољно јако то пожелим, да се некако пребацим до куће, и будем на сигурном. Џаба – тата је већ паркирао. Мама ме је и даље гњавила, запиткивала што жмуриш и да л' ми је мука, па због ње нисам могао да се концентришем да довољно јако пожелим жељу. Онда је тата отворио врата аутомобила и извукао ме напоље, и рекао ми да престанем да завитлавам и да се поздравим са госпођом која нас је чекала.

„Здраво! Ти си сигурно Лаза. Ја сам Сања. Ја сам главна инструкторка у *Аваншурџади*.”

Насмешила ми се. Тата ме је боцнуо прстом у леђа да би ме натерао да кажем *Здраво*.

Поред нас је пројурила девојчица која нам је довикивала „Спораћи!” из аута. Правила се важна и сада.

„Каћа, понашај се пристојно”, рекла јој је њена мама, али није звучала ни трунчице љуто. Звучала је љубазно.

Каћа јој се само насмејала и загрлила је.

„Сад можеш да бришеш, мама”, рекла је. „Па-па.”

„Мислим да би и ми требало да се купимо одавде”, рекао је тата. „’Ајд’ здраво, Лазо.” Сагнуо се и шапнуо ми на уво:

„А сад ћеш стварно да се потрудиш да се понашаш као велики дечко а не као шашави клинац, је л’ тако?”

Нисам рекао ништа. Тата ме је заголицао испод браде.

„Супер ћеш се провести”, рекао је тата.

„Али ако ти се стварно не буде свиђало овде, само нас позови телефоном, и одмах ћемо доћи по тебе”, рекла је мама. „И пиши ми разгледнице, пошаљи ми гомилу, по једну сваког дана.”

Загрлила ме је и изљубила, скроз ме избалавила. Сад нас Каћа сигурно по-сматра и смеје ми се, помислио сам.

„Мама! Бићу добро. Стварно”, рекао сам.

Иако ми уопште није било добро. Грозно сам се осећао док сам их гледао како се враћају у ауто без мене. Махао сам им као луд. Неко са задњег седишта махао је мени. Меда Чеда! Оставио сам га у колима!

„Онда, Лазо, идемо”, рекла је Сања и загрлила ме. „Каћа, стани, сачекај нас.”

Каћа се залетела на врата сале у главној згради *Аванџуријаде* и јурнула унутра.

„Где су друга деца? Кад крећемо у авантуре? Је л’ могу прво да идем на вожњу кануом? Чекај мало, како се зове оно кад висиш са стене?”

„Спуштање низ уже, или абсејлинг”, одговорила јој је Сања.

Поновио сам Каћине речи и док сам мрмљао „висиш” и „са стене” припала ми је мука.

„То спуштање низ уже ми делује феноменално, обожавам такве ствари!” – повикала је Каћа, зафрљачила је ранац на под па је почела да показује као да се кобајаги спушта низ стену држећи се за замишљено уже, и то трчећи уна-трашке.

И тако је унатрашке натрчала на мене, и замало ме оборила.

„Олади мало, Катарина”, рекла је Сања.

„Не иде ми баш хлађење”, насмејала се Каћа. „Ја обично кључам и кипим и прштим од енергије.”

„Видим и ја!” – Сања је одмахивала главом. „Добро, најбоље да се сад обоје распакујете. Ваше спаваонице су на спрату, на крају ходника. Девојчице су десно, дечаци лево.

Видећете постер Тигрова на вратима.”

Каћа и ја смо се заједно попели степеницама. Нисам знао о чему да причам с њом. Био сам сав смушен и стидљив. Поново је сложила неку смешну фацу.

„Шта беше рекла Сања? Девојчице лево? Ти идеш тамо”, рекла је Каћа и погурала ме ка вратима с десне стране. Био сам сигуран да је погрешно запамтила, али Каћа је једна од оних девојчица с којима се не треба расправљати. Тако сам покуцао на десна врата и провирио унутра.

Две девојчице су буљиле у мене, ван себе од беса. Прекинуо сам их док су размењивале одећу и испробавале је.

„Дечацима је овде забрањен улаз!” – рекла је лепша девојчица и забацила дугу косу. „Бриши!”

„Јесте, бриши, одмах!” – рекла је њена другарица.

Збрисао сам брзом брзином.

И Каћа је попила грдњу, али њу изгледа није било брига.

„Ох, ох! Мењажа-гњаважа”, рекла је весело слежући раменима.

Онда сам покушао да уђем на лева врата. Унутра су била два дечака која су се млатила торбама.

„Ћао, ја сам Виктор Куљић”, рекао је виши дечак. Глас му је звучао уображено, и деловао је страшно нападно. „Ти ћеш бити у нашем тиму. Зовемо се Тигрови. Дакле, у чему си добар?”

Добро сам размислио.

„Па, солидан сам у математици и...”

„У којим *сиоршовима*, креле! – ругао ми се Виктор. „У којим школским тимовима играш?”

„Ни у једном.”

„Не играш *ни* у једном тиму? Па, сјајно!” – рекао је Виктор саркастично. „Имамо три девојчице, овог Дебељка и тебе.”

Дебељушкасти дечак се опружио на кревету и грицкао смоки.

„Шуљићу, смањи мало доживљај с тим Дебељко”, рекао је мљацкајући.

Закикотао сам се. Знао сам шта су шуљеви. Мој тата их је једном добио.

И дебељуга се закикотао. „Ђао, ја сам Смоки”, рекао је. „А како се ти зовеш?”

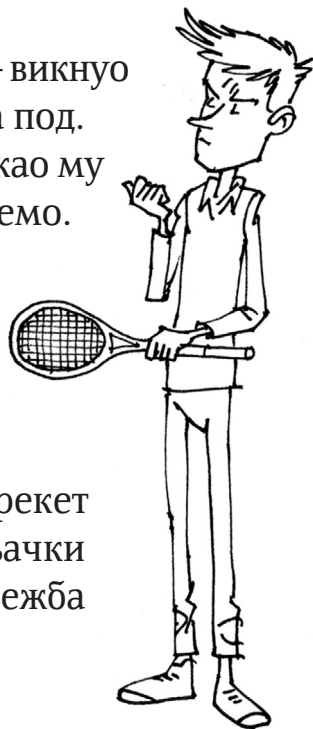
„Лаза”, рекао сам и спустио торбу на кревет поред Смокијевог.

„Не на тај! То је мој кревет!” – викнуо је Виктор и оборио ми торбу на под.

„Твој кревет је онај тамо”, рекао му је Смоки. „Треба да се распакујемо.

Зазвониће кад буде време за ручак. Не могу да дочекам, црких од глади.” Отворио је нову кесицу смокија и озбиљно се бацио на мљацкање.

Виктор је извадио тениски рекет из футроле и почео да дивљачки витла њиме по ваздуху, као да вежба сервис.

И ја сам се бацио на распакивање. Моје мајице и пицаме мирисале су на чисто и цветно, на кућу. Морао сам да се нагнем изнад торбе да ми Виктор и Смоки не би видели сузе у очима.

Одједном ме је нешто треснуло по глави.

„Пази мало!” – зацвилео сам.

„Извини. Само мало вежбам”, рекао је Виктор. „Побогу, не цмиздриш ваљда? Па само сам те окрзнуо.”

Шмркнуо сам гласно.

„Јеси ли понео тениски рекет?” – питао ме је Виктор.

Сад сам се још више забринуо.

„Мислио сам да ће они да обезбеде све те рекете и остале ствари”, рекао сам.

„Тако је”, рекао је Смоки. Ћутке ми је додао марамицу. Била је малкице умазана мрвицама од смокија, али могла је да послужи.

„Даће нам неку старудију”, рекао је Виктор презриво. „Зато сам понео своју опрему.”

Почео је да ровари по својим торбама и да нам показује шта је све понео. Све је деловало ганц-ново и веома скупо.

„И ја сам понео своју опрему”, рекао је Смоки с кезом на уснама. Ђушнуо ме је и отворио велику кесу за пикник да ми покаже. Угледао сам тону грицкалица: зилион кесица смокија, чипса, кекса, јабуке, слаткише и конзерве кока-коле.

„Њам”, рекао сам.

Смоки је протрљао стомак.

Виктор је уздахнуо и фркнуо, онако с висине.

„И ја сам понео нешто од опреме”, рекао сам и показао заштитни шлем.

Знао сам да је то била грешка чим сам га извадио. Поготово што је мама на челу исписала дречаво-розе словима: ЛАЗА.

Виктор се намерно правио луд.

„А шта је то?” – питао је. Иако је, наравно, добро знао.

„Видим”, рекао је Виктор. „А кад ћеш га носити?”

„Па кад... овај, кад...” – грло ми се осушило.

Виктор је лудачки сервирао и морао сам да се хитро измакнем.

„Кад Лаза мателина маза буде иглала тенис?” – искезио ми се Виктор. „Да га случајно не звекну у тинталу, је ли?”

Правио сам се да нисам чуо шта је рекао. Хтео сам да му се склоним с пута, па сам пришао ормару и повadio све ствари из торбе. Онда сам се шћућурио на кревету и написао прву разгледницу.

Смоки ме је послужио смокијем док сам писао. Смоки је био малкице избављен и омекшао, али ипак лепо од њега.

Додао сам П. С. испод прве разгледнице.

П. С. Али имам друга која зову Смоки.

Драти мама и шаша,
Сшварно ми је
ужасно овде.
Шшо нећеш да
доћеш њо мене, да ме
водиш кући??????

Воли вас Лаза

Госшодин и Госшћођа
Пешћронијевић
Дућина улица 10,
18000 Ниш
Србија